

Stemmen

30 mei 2013

'Bijna goede orkesten zijn altijd bezig met stemmen,' sneerde eens dirigent Sir George Solti.

Een meedogenloze schets van de symfonische runner-up-klasse. Een onbillijke schimpscheut, zo lijkt het, want het betreft in die subtop toch orkesten wier imperfecties voor leken nauwelijks waarneembaar zijn. Solti refereerde echter aan de meedogenloze realiteit van het concertpodium, waar relatief kleine mankementen kwadratisch moeilijker zijn te vereffenen naar mate het muzikale ideaalbeeld dichterbij komt. Anders gezegd: een symfonieorkest

verheft zich heel wat sneller van niets tot iets, dan van iets tot uniek. Wie voortdurend de wet van de remmende achterstand voelt, blijft bezig hogerop te komen. Het verleidt musici de artistieke onvolkomenheden te camoufleren met een geforceerde betrokkenheid. Waar het lichtelijk strekken van het rechterbeen voldoende is de lichamelijke beweging te transponeren naar de handelingen op snaren en toets, zwenken en zwieren hier de bovenlichamen van de violisten in synthetisch tumult. En in plaats van de buis voorwaarts gestoken te houden, slingeren de blazers hun instrumenten verticaal op en neer om het zware maatdeel te benadrukken. Zo wordt elk muzikaal leesteken dik onderstreept met een pantomimische beweging. Waarmee expressie wordt verward met rumoer en men inspanning verkeerdelijk voor inzicht houdt. En maar stemmen.

